

NA VYHLÍDKU CASTLE VIEW vedou z Castle Rocku tři cesty: silnice 117, ulice Pleasant Road a Sebevražedné schodiště. Je klikaté a na úbočí je drží silné (i když zrezivělé) železné hřeby. Tohoto léta po něm chodívá každý den – ano, i o nedělích – dvanáctiletá Gwendy Petersonová. Vyjde první stovku schodů, vyběhne druhou a v nezměrné touze po vítězství – jak by řekl její otec – se vyřítí nahoru i po těch posledních sto padesáti. Pak se celá zrudlá předkloní, opře se rukama o kolena (zpocené prameny vlasů se jí lepí na tváře – při posledním sprintu se vždycky uvolní z ohonu bez ohledu na to, jak pevně si jej utáhne) a funí jako starý tažný kůň. Přesto už k určitému zlepšení došlo. Když

se narovná a podívá se dolů, vidí špičky svých tenisek. To ještě v červnu, poslední den školy (a shodou okolností také poslední den její docházky na první stupeň castlerockské základky) nedokázala.

Tričko má přilepené k tělu, ale jinak se cítí celkem dobře. V červnu byla po dosažení vrcholu na pokračující smrti vyčerpáním. Poblíž slyší křik dětí na hřišti. Opodál se ozývá zvonění baseballového míčku o aluminiovou pálku, jak děti z dorostenecké ligy trénují na charitativní turnaj chystaný na Den práce. Čistí si brýle kapesníkem, který nosí v kapse šortek jen za tímhle účelem, ale vtom ji někdo osloví. „Holčičko, pojď sem na moment. My dva si musíme popovídat.“

Gwendy si nasazuje brýle a svět se znovu zaostřuje. Poblíž šterkové cesty, jež vede od schodiště do Vyhlídkového rekreačního parku, sedí ve stínu na lavičce muž v černých džínách, černém saku od obleku a bílé košili, u krku rozepnuté. Na hlavě má frajerský černý klobouček, o němž se jednou Gwendy budou zdát hrozivé sny.

Tento týden sedává muž na stejné lavičce každý den a stále si čte stejnou knihu (*Duhu gravitace*, knihu tlustou a zřejmě i náročnou), ale až do dneška ji ještě nikdy neoslovil. Gwendy si ho ostražitě prohlíží.

„Nemám se bavit s cizíma lidma.“

„To je dobrá rada.“

Bude nejspíš ve věku jejího otce, takže nějakých osma-
třicet, a nevypadá špatně, ale v tom černém oblekovém
saku za horkého srpnového rána připadá Gwendy jako
podivín. „To ti asi poradila máma, vid’?“

„Táta,“ řekla Gwendy. Cestou na hřiště bude muset
projít kolem něho, a jestli je opravdu divný, mohl by ji
chytit, ale Gwendy z toho velký strach nemá. Je konec-
konců jasný den, zalidněné hřiště je blízko a jí už se
podařilo popadnout dech.

„V tom případě,“ pokračuje muž v černém saku, „mi
dovol, abych se představil. Jsem Richard Farris. A ty
jsi...?“

Váhá, ale pak si pomyslí, co se mi může stát? „Gwen-
dy Petersonová.“

„No vidíš. Tak už se známe.“

Gwendy zavrtí hlavou. „Jenom jménem.“

Muž zakloní hlavu a zasměje se. V tom dobrém roz-
maru je okouzlující a Gwendy se bezděčně usměje. Přes-
to si stále drží odstup.

Muž na ni namíří pomyslnou pistolí. „To je dobrý.
Ty *jsi* dobrá, Gwendy. Když už jsme u toho, co je to
vlastně za jméno?“

„Složenina. Táta chtěl Gwendolyn – tak se jmenovala jeho babička – a máma chtěla Wendy, která je v *Petru Panovi*. A tak se dohodli na kompromisu. Jste tu na dovolený, pane Farrisi?“ To jí připadá pravděpodobné; jsou koneckonců v Maine a do Maine se jezdí na dovolenou. Je to vidět i na poznávacích značkách.

„Dalo by se to tak říct. Tak trochu cestuju. Tejden v Michiganu, další tejden na Floridě. Pak si možná odskočím na Coney Island na pálivej hotdog a projíždku na cyklonu. Vlastně jsem takovej tulák po Americe. Sleduju určitý lidi a občas se na ně zajedu kouknout.“

Z hřiště zazvonila baseballová pálka a ozval se jásot.

„Ráda jsem si s vámi popovídala, pane Farrisi, ale teď už fakt musím...“

„Zůstaň ještě chvilku. Víš, patříš k těm lidem, který poslední dobou sleduju.“ Mělo by to vyznít zlověstně (a také to tak trochu vyznělo), ale ve tváři mu stále dozníval úsměv a oči mu zářily, takže pokud je to nějaký starý prasák, celkem dobře to skrývá. Což podle Wendy dokážou jen ti nejlepší staří prasáci. Vejdi do mého salonu, řekl pavouk mouše.

„Mám o tobě takovou teorii, slečno Gwendy Petersonová. Vytvořenou, jako ostatně všechny nejlepší teorie, na základě obšírného pozorování. Chceš ji slyšet?“

„Tak asi jo.“

„Zdá se mi, že máš sklony k tloustnutí.“

Možná si všiml, že ji to trochu zarazilo, protože zdvihl ruku a zavrtěl hlavou, jako by říkal, *neukvapuj se*.

„Snad si o sobě dokonce i myslíš, že seš tlustá, protože holky a ženský v týhle naší zemi maj podivný představy o tom, jak vypadaj. Média... víš, co myslím, když říkám média?“

„Jistě. Noviny, televize, *Time* a *Newsweek*.“

„Přesně. No dobrá. Média tvrdí: ‚Holky, ženský, v tomhle báječným novým rovnoprávným světě můžete bejt, čím chcete, pokud si vestoje dohlídnete na špičky bot.‘“

On mě fakt sleduje, pomyslí si Gwendy, protože tohle dělám každě den, když doběhnu nahoru. Začervená se. Ale jen navenek. Pod povrchem je vzdor. No a co? Právě ten vzdor ji nutí běhat po schodech. Ten vzdor a Frankie Stone.

„Podle mý teorie si z tebe někdo utahoval kvůli tvý váze nebo kvůli tvýmu vzhledu nebo kvůli obojímu a ty ses rozhodla vzít to pevně do svých rukou. Nemám pravdu? Možná to není úplně trefa do černého, ale terč jsem zasáhl, ne?“

Možná proto, že je to cizí chlap, mu dokáže říct, s čím se nesvěřila ani rodičům. Nebo je to možná kvůli jeho

modrým očím, které jsou zvědavé a plné zájmu, ale není v nich žádná lest – aspoň Gwendy žádnou nevidí. „Jeden kluk ve škole, Frankie Stone, mi začal říkat vzducholoď, víte, jako...”

„Vzducholoď, jo, já vím, co je vzducholoď.“

„Hm. Frankie je nechutnej.“ Už mu málem řekne, jak si Frankie vykračuje kolem hřiště a vykřikuje: *Já jsem bourák Frankie, já mám péro dlouhý!*, ale pak od toho upustí.

„Začali mi tak říkat i některý další kluci a taky pár holek, ale ne kámošky, jiný holky. To bylo v šestý třídě. Za měsíc už budu na vyšším stupni a pak...”

„Rozhodla ses, že tahle přezdívka už tam s tebou nepůjde,“ dodává pan Richard Farris. „Chápu. A taky trochu povyrosteš.“ Změří si ji pohledem od hlavy k patě, ale ten pohled ji nijak neděsí. Připadá jí spíš vědecky zkoumavý. „Řek bych, že můžeš dorůst tak na sto sedmasedmdesát nebo sto osmdesát. To je slušná vejška, na holku.“

„Už jsem s tím začala,“ prohlásí Gwendy, „a nehodlám čekat.“

„Přesně to jsem si myslel,“ míní Farris. „Nečekej, nefňukej, ale jdi za svým cílem. Přímo. To je obdivuhodný. Proto jsem se s tebou chtěl seznámit.“

„Ráda jsem si popovídala, pane Farrisi, ale teď už musím jít.“

„Ne. Teď tu musíš zůstat.“ Už se neusmívá. Ztvrdly mu rysy a modré oči jako by zešedivěly. Krempa kloboučku mu vrhá na čelo tenký stín jako tetování. „Něco pro tebe mám. Dárek. Protože ty jsi ta pravá.“

„Já si od cizích lidí nic neberu,“ namítá Gwendy. Teď už má trochu strach. Možná víc než jen trochu.

„Znát někoho jménem ještě nic neznamená, v tom s tebou souhlasím. Ale my dva si nejsme cizí. Já tě znám a vím, že ta věc, kterou pro tebe mám, je určena někomu, jako seš ty. Někomu mladýmu, kdo stojí nohama pevně na zemi. Já tě vycítil, Gwendy, dlouho předtím, než jsem tě uviděl. A teď seš tady.“ Posunuje se na konec lavičky a poplácá na ni. „Pojď si sednout vedle mě.“

Gwendy přistoupí k lavičce a připadá si jako ve snu. „Ale..., pane Farrisi, nechcete mi ublížit?“

Muž se usměje. „Unýst tě? Zatahnout tě do křoví a dělat s tebou nějaký čuňáčinky?“ Ukazuje kousek za cestu. Dvacet nebo třicet dětí v tričkách školního prázdninového tábora tam dovádí na skluzavkách, houpačkách a prolézačkách pod dohledem čtyř vedoucích. „Já myslím, že to by mi asi neprošlo, co říkáš?“

Navíc mě malý holky sexuálně nevzrušují. Vlastně mě vůbec nezajímaj, ale jak už jsem řekl – nebo aspoň naznačil –, ty seš jiná. Tak si sedni.“

Gwendy si sedá. Pot na těle jí vystydl. Napadá ji, že i přes ten jejich milý hovor se ji teď pokusí políbit, bez ohledu na děti na hřišti a jejich vedoucí. Ale neudělá to. Sahá pod lavičku a vytahuje plátěný pytel zavázaný šňůrkou. Otvírá ho a vytahuje nádhernou mahagónovou skříňku, jejíž hnědé dřevo září tak výrazně, že Gwendy dokáže v hloubi postřehnout jemné červené tóny. Je kolem třiceti centimetrů dlouhá, jen o něco méně široká a asi patnáct centimetrů hluboká. Gwendy po ní okamžitě zatouží, a nejen proto, že je tak krásná. Chce ji proto, že je *její*. Chce ji jako něco opravdu cenného, co milovala, ale co ztratila tak dávno, že na to málem zapomněla, ale teď to znovu našla. Jako by to vlastnila v jiném životě, kdy byla princeznou nebo něčím podobným.

„Co to je?“ ptá se Gwendy přidušeným hláskem.

„Zázračná skříňka,“ odpovídá muž. „Tvoje zázračná skříňka. Podívej.“

Nakloní ji, aby viděla malá tlačítka na víku, šest ve dvou řadách a po jednom tlačítku na konci. Celkem osm. Tlačítka ve dvojicích jsou světle zelené a tmavo-

zelené, žluté a oranžové, modré a fialové. Jedno krajní tlačítko je červené. Druhé černé. Na každém konci skřínky je také malá páčka a uprostřed cosi jako zdířka.

„Ty tlačítka se těžko mačkají,“ říká Farris. „Musíš se do nich pořádně opřít palcem. A to je dobře, věř mi. Neměla bys při tom udělat chybu, v žádném případě. Zvlášť ne u toho černýho.“

Gwendy zapomněla na to, že se ho bála. Je uhranuta tou skřínkou a bere si ji od něho. Čekala, že bude těžká – mahagon je koneckonců těžké dřevo, a navíc, kdo ví, co je uvnitř –, ale není. Dokáže si s ní pohrávat v prstech. Gwendy přejede prstem po sklovitém, mírně vypouklém povrchu tlačítek a téměř ucítí, jak jí barvy prozařují kůži.

„Proč? A k čemu tam jsou?“

„To proberem pozdějc. Teď věnuj pozornost těm páčkám. Je s nima lehčí pořízení než s těma tlačítkama, stačí ti k tomu malíček. Když přitáhneš tu nalevo – u červenýho knoflíku –, dá ti čokoládu ve tvaru zvířátka.“

Gwendy přitáhla páčku.

„Je to nádhera, co? Tak ochutnej. Rychle!“

Gwendy si bez přemýšlení hodí čokoládu do pusy a v ústech se jí rozlije sladká chuť. Má pravdu, nikdy

neokusila tak lahodnou mléčnou čokoládu. Nevzpomíná si dokonce, že by kdy okusila něco takhle dobrého. Má tu úžasnou chuť nejen v ústech; má ji v celé hlavě. Když se jí rozplývá na jazyku, zdířka se znovu zavře a pohltí malou zásuvku.

„Dobrá?“ ptá se Farris.

„Mmm.“ Na víc se nezmůže. Kdyby šlo o obyčejnou čokoládu, chovala by se jako krysa při vědeckém pokusu, cloumala by páčkou, dokud by ji neulomila a dokud by automat čokoládu nepřestal vydávat. Jenže ona další nechce. A dokonce si ani nemyslí, že se ještě zastaví na mléčný koktejl ve snack baru na druhém konci hřiště. Vůbec nemá hlad. Je...

„Jsi spokojená?“

„Jo!“ To je to správné slovo. Ještě nikdy s ničím tak spokojená nebyla, dokonce ani s kolem, které dostala k devátým narozeninám.

„Tak dobře. Zítra budeš chtít asi další, a pokud ano, můžeš ji mít, protože máš tuhle zázračnou skříňku. Je to tvoje skříňka, aspoň prozatím.“

„Kolik je tam těch čokoládových zvířátek?“

Místo odpovědi jí naznačuje, aby stiskla páčku na druhém boku krabice.

„Dá mi to nějakou jinou čokoládu?“

„Zkus to a uvidíš.“

Zahákne malíček za malou páčku a přitáhne ji. Když zásuvka vyklouzne ze zdířky tentokrát, je v ní stříbrná mince, tak velká a lesklá, že před její září musí Gwendy přimhouřit oči. Bere si ji a zásuvka se zasune. Mince je těžká. Je na ní nějaká žena z profilu. Na čele má tiáru. Pod ní je půlkruh hvězd, přerušný datem: 1891. A nad ní nápis *E Pluribus Unum*.

„To je Morganův stříbrnej dolar,“ poučuje ji Farris. „Skoro půl unce čistýho stříbra. Vytvořil ho pan George Morgan, kterému bylo akorát třicet, když vyryl na líc mince podobu Anny Willess Williamsový, filadelfský vážený dámy. Na rubu je americká orlice.“

„Nádherná mince,“ vydechne Gwendy a pak mu ji velice váhavě podá.

Farris zkříží ruce na hrudi a zavrtí hlavou. „Není moje, Gwendy. Je tvoje. Všechno, co z té skříňky vyjde, je tvoje – sladkosti i mince –, protože ta *skříňka* je tvoje. Mimochodem, současná numismatická hodnota Morganova dolaru je skoro šest set dolarů.“

„To... to si nemůžu vzít,“ namítá Gwendy. Hlas jí zní ve vlastních uších vzdáleně. Má pocit (stejně jako když před dvěma měsíci začala vybíhat Sebevražedné schodiště), že by mohla omdlít. „Ničím jsem si ji nezasloužila.“

„Ale zasloužíš.“ Z kapsy černého saka vytahuje starobylé kapesní hodinky. Vysílají do Gwendyinych očí další ostré paprsky slunce, jenže tyhle jsou zlaté, nikoli stříbrné. Odklápí víčko a dívá se na ciferník. Pak je ukládá zpátky do kapsy. „Nemám už moc času, tak sleduj ty tlačítka a pozorně poslouvej. Uděláš to?“

„J-jo.“

„Nejdřív si dej ten stříbrnej dolar do kapsy. Rozptyluje tě.“

Gwendy ho poslechne. Cítí ten těžký kruh na stehně.

„Kolik je na světě světadílů, Gwendy? Víš to?“

„Sedm,“ odpovídá. Učili se to ve třetí nebo ve čtvrté třídě.

„Přesně tak. Ale protože Antarktida je prakticky neosídlená, není tu zastoupena..., teda až na to černý tlačítko, ale k tomu se dostaneme.“ Začíná lehce poklepávat na vypouklá tlačítka, která jsou seřazena do dvojic. „Světlezelená: Asie. Tmavozelená: Afrika. Oranžová: Evropa. Žlutá: Austrálie. Modrá: Severní Amerika. Fialová: Jižní Amerika. Vnímáš mě? Zapamatuješ si to?“

„Jo.“ Říká to bez zaváhání. Vždycky měla dobrou paměť a bláznivě ji napadá, že ten kousek báječné čokolády, který snědla, ještě napomáhá jejímu soustředění. Neví, co to všechno znamená, ale dokáže si za-

pamatovat, která barva představuje který kontinent? Samozřejmě. „Co s tím červeným?“

„Cokoliv budeš chtít, a ty něco chtít *budeš*, to chce majitel skřínky vždycky. To je normální. Chtít věci a dělat věci je v povaze lidský rasy. Zkoumat, Gwendy. Jak nemoci, tak léčbu!“

Teď už nejsem v Castle Rocku, pomyslí si Gwendy. Dostala jsem se do nějakýho místa, o jakých si ráda čtu. Do Oz nebo do Narnie nebo do Hobitína. To snad není možný.

„Hlavně si pamatuj,“ pokračuje Farris, „že jenom červený tlačítko smíš použít víc než jednou.“

„A co to černý?“

„To je všechno,“ říká Farris a vstává. „Celá ta záležitost. Celý to velký kouzlo, jak by řek tvůj táta.“

Gwendy na něj vykulí oči. Její táta to *opravdu* říká. „Jak víte, že můj tá–“

„Promiň, že ti skáču do řeči, je to nezdvořilý, ale fakt už musím jít. Opatruj tu skřínku. Dává dárky, ale to je jen malý odškodnění za tu zodpovědnost. A buď opatrná. Když ji najdou tví rodiče, budou se vyptávat.“

„Bože můj, jako by se nikdy nevyptávali,“ říká Gwendy a tiše a bezdeše se zasměje. Jako by dostala ránu do břicha. „Pane Farrisi, proč jste mi ji dal? *Proč zrovna mně?*“

„V tomhle světě jsou odložený celý arzenály zbraní,“ podívá se na ni Farris shora, „který můžou zničit život na týhle planetě na milion let. Muži a ženy, který je ovládaj, si každý den kladou stejnou otázku. A teď seš to ty, protože jsi byla nejlepší volbou na tomhle místě a v týhle době. Starej se o tu skříňku. Nedovol, aby ji někdo našel, a nejen tví rodiče, protože lidi jsou zvědaví. Když viděj páčku, chtěj s ní hejbat. A když viděj tlačítko, chtěj ho zmáčknout.“

„Ale co se stane, když to udělaj? Co se stane, když to udělám *já*?“

Richard Farris se jen usmívá, vrtí hlavou a vykračuje k útesu, kde je na ceduli nápis: BUĎTE OPATRNÍ. DĚTEM DO 10 LET BEZ DOPROVODU DOSPĚLÝCH VSTUP **ZAKÁZÁN!** Pak se obrací. „Hele, proč se jim říká Sebevražedný schody, Gwendy?“

„Asi proto, že v roce 1934 z nich skočil nějaký chlápek,“ říká Gwendy. Na klíně drží skříňku. „A pak z nich před čtyřma nebo pěti rokama skočila nějaká ženská. Táta říká, že městská rada jednala o jejich zbourání, ale tam je to samej republikán a republikáni nesnášej změny. Tak to aspoň říká táta. Jeden člen rady řekl, že schody jsou turistická atrakce a že jedna sebevražda každých pětatřicet let nebo tak není nic

hroznýho. A že kdyby to přišlo do módy, budou hlasovat znovu.“

Pan Farris se usmívá. „Maloměsto! Člověk ho musí milovat!“

„Já jsem vám na otázku odpověděla, teď odpovězte vy mně! Co se stane, když zmáčknu jedno z těch tlačítek? Třeba to, co představuje Afriku?“ A jakmile se palcem dotkne tmavozeleného tlačítka, pocítí potřebu – ne silnou, ale patrnou – zmáčknout ho a zjistit to sama.

Jeho úsměv se mění v úšklebek. Podle Gwendy nijak zvlášť milý. „Proč se ptáš, když už to víš?“

Než Gwendy stačí říct jediné slovo, Farris začíná sestupovat ze schodů. Gwendy chvíli zůstává sedět na lavičce, pak vstává, běží k zrezivělému železnému schodišti a dívá se dolů. Ačkoli pan Farris neměl dost času sestoupit až dolů – nebo skoro dolů –, je pryč. Nebo skoro pryč. Asi v polovině schodiště, zhruba na sto padesátém schodu, leží jeho frajerský černý klobouček – buď opuštěný, nebo odfouknutý.

Gwendy se vrací k lavičce a ukládá skříňku – *svou* skříňku – do plátěného pytlíku na šňůrku. Pak schází dolů a celou cestu se přidržuje schodiště. Když dojde k okrouhlému kloboučku, uvažuje o tom, že ho zvedne,

ale místo toho jej odkopne stranou a dívá se, jak padá na zem do křoví. Když se tam později toho dne vrátí, je pryč.

Je dvaadvacátého srpna 1974.

STEPHEN KING

